

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 marca 2017 roku

Sąd Rejonowy w Płocku Wydział II Karny Sekcja ds. wykroczeniowych w składzie:

Przewodniczący SSR Dariusz Kondziewski

Protokolant st. sekr. sąd. Ewa Śródka

w obecności oskarżyciela publicznego Katarzyny Ciarki i Piotra Dziubały z Komendy Miejskiej Policji w Płocku

po rozpoznaniu dnia 07.02., 07.03. i 27.03.2017 r. sprawy przeciwko:

1. **B. F. synowi S. i J. z domu K. urodzonemu (...)** w P. obwinionemu o to, że w dniu 06 kwietnia 2016 roku około godziny 12.00 w miejscowości R. nie zachował zwykłych środków ostrożności przy trzymaniu psów które wybiegły z nieogrodzonej posesji i zagryzły kozę należącą do J. i S. D.,

- tj. za wykroczenie z art. 77 kw

2. **S. F. synowi S. i H. z domu A. urodzonemu (...)** w B. obwinionemu o to, że w dniu 06 kwietnia 2016 roku około godziny 13.20 w miejscowości R. nie podał danych osobowych umundurowanemu policjantowi z PP w W.,

- tj. za wykroczenie z art. 65§2 kw

ORZEKA:

1. Obwinionego **B. F.** uznaje za winnego tego, że 6 kwietnia 2016 roku około 12.00 w R. w gminie B. nie zachował zwykłych środków ostrożności przy trzymaniu psów, pozwalając im biegać swobodnie i bez dozoru po posesji i poza nią, w wyniku czego psy wybiegły poza nieogrodzoną posesję obwinionego i zagryzły kozę należącą do J. i S. D., co stanowi wykroczenie z art. 77 kw i za to wymierza mu karę 250 (dwustu pięćdziesięciu) złotych grzywny;

2. Obwinionego **S. F.** uznaje za winnego tego, że 6 kwietnia 2016 roku około 13.20 w R. w gminie B. nie podał funkcjonariuszowi policji danych co do tożsamości własnej, co stanowi wykroczenie z art. 65§2 kw i za to wymierza mu karę 250 (dwustu pięćdziesięciu) złotych grzywny;

3. zasądza od obwinionych B. F. i S. F. na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane wydatki postępowania w sprawie w kwocie po 100 (sto) złotych oraz po 30 (trzydzieści) złotych tytułem opłaty w sprawach karnych.

POUCZENIE

1. Od wyroku sądu pierwszej instancji służy stronom apelacja (art. 103 § 2 k.p.w.).b)

2. Wyrok można zaskarżyć w całości lub części (art. 103 § 4 k.p.w.).

3. Apelację wnosi się na piśmie w zawitym terminie 7 (siedmiu) dni od daty otrzymania wyroku wraz z uzasadnieniem.b) W wypadku, gdy uzasadnienie wyroku zostało przedstawione wyłącznie w formie ustnej, apelację wnosi się na piśmie w terminie zawitym 7 (siedmiu) dni od daty otrzymania wyroku wraz z przekładem tego uzasadnienia. Wniesienie apelacji przed upływem terminu do złożenia wniosku o uzasadnienie wyroku albo wniosku o przekład uzasadnienia wyroku przedstawionego w formie ustnej wywołuje skutki wskazane odpowiednio w art. 35 § 1 k.p.w. albo art. 82 § 7 k.p.w. (wniosek o uzasadnienie wyroku bądź sporządzenie przekładu uzasadnienia wyroku

przedstawionego w formie ustnej, sporządzenie uzasadnienia bądź przekładu uzasadnienia przez sąd, doręczenie uzasadnienia bądź przekładu uzasadnienia) i podlega rozpoznaniu; można ją uzupełnić w terminie 7 (siedmiu) dni (art. 105 § 1-2 k.p.w. i art. 122 § 2 k.p.k. w zw. z art. 38 § 1 k.p.w.).

Czynność procesowa dokonana po upływie terminu zawitego jest bezskuteczna (art. 122 § 1 k.p.k. w zw. z art. 38 § 1 k.p.w.).

Do biegu terminu nie wlicza się dnia, od którego liczy się dany termin. Jeżeli koniec terminu przypada na dzień uznany przez ustawę za dzień wolny od pracy, czynność można wykonać następnego dnia (art. 123 § 1 i 3 k.p.k. w zw. z art. 38 § 1 k.p.w.).

Termin jest zachowany, jeżeli przed jego upływem pismo zostało nadane w placówce podmiotu zajmującego się doręczaniem korespondencji na terenie Unii Europejskiej, w polskim urzędzie konsularnym lub złożone przez żołnierza w dowództwie jednostki wojskowej albo przez osobę pozbawioną wolności w administracji odpowiedniego zakładu, a przez członka załogi polskiego statku morskiego - kapitanowi statku (art. 124 k.p.k. w zw. z art. 38 § 1 k.p.w.).

Jeżeli niedotrzymanie terminu zawitego nastąpiło z przyczyn od strony niezależnych, strona w zawitym terminie 7 (siedmiu) dni od daty ustania przeszkody może zgłosić wniosek o przywrócenie terminu, dopełniając jednocześnie czynności, która miała być w terminie wykonana; to samo stosuje się do osób nie będących stronami (art. 126 § 1 k.p.k. w zw. z art. 38 § 1 k.p.w.).

4. Apelację co do winy uważa się za zwróconą przeciwko całości wyroku (art. 447 § 1 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).

5. Apelację co do kary uważa się za zwróconą przeciwko całości rozstrzygnięcia o karze i środkach karnych (art. 447 § 2 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).

6. Apelację co do środka karnego uważa się za zwróconą przeciwko całości rozstrzygnięcia o środkach karnych. Zaskarżyć można również brak rozstrzygnięcia w przedmiocie środka karnego (art. 447 § 3 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).

7. W apelacji można podnosić zarzuty, które nie stanowiły lub nie mogły stanowić przedmiotu zażalenia (art. 447 § 4 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).

8. Podstawą apelacji nie może być błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia, oraz rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, związane z treścią zawartego porozumienia w sprawie wydania wyroku skazującego, wymierzenia określonej kary lub środka karnego lub rozstrzygnięcia w przedmiocie poniesienia kosztów procesu (art. 447 § 5 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).

9. Prezes sądu pierwszej instancji odmówi przyjęcia apelacji, jeżeli apelacja zostanie wniesiona po terminie lub przez osobę nieuprawnioną albo jest niedopuszczalna z mocy ustawy (art. 429 § 1 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).

10. (inne informacje wskazane przez sąd, nieuwzględnione w pkt 1-9)c)

Wyjaśnienie:

W treści pouczenia, w nawiasach wskazano podstawę prawną danego twierdzenia; użyty skrót "k.p.k." oznacza ustawę z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks postępowania karnego, której tekst został zamieszczony w Dzienniku Ustaw z 1997 r. Nr 89, poz. 555 i niektórych Dziennikach opublikowanych później; skrót "k.p.w." oznacza ustawę z dnia 24 sierpnia 2001 r. - Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia, której tekst został zamieszczony w Dzienniku Ustaw z 2013 r. poz. 395 oraz niektórych Dziennikach opublikowanych później.

a) stosuje się w sprawach o wykroczenia, z wyłączeniem spraw o wykroczenia skarbowe

b) uwzględnia się, o ile ustawa nie stanowi inaczej

c) uwzględnia się, o ile sąd tak postanowi

Sygn. akt II W 1177/16

UZASADNIENIE

Na podstawie zgromadzonych w sprawie dowodów sąd ustalił następujący stan faktyczny.

B. F. i S. F. zamieszkują w R. w gminie B., gdzie B. F. prowadzi gospodarstwo rolne, sąsiadujące z gospodarstwem J. i S. D.. W dniu 6 kwietnia 2016 roku B.S. F. i S. F. udali się do P., zaś w gospodarstwie pozostało 5 psów, które biegały swobodnie, bez dozoru po nieogrodzonej posesji oraz poza nią.

W tym czasie po sąsiedzku pasła się koza należąca do J. i S. D.. Około 12:00 biegające swobodnie i nie pilnowane co najmniej trzy psy B.S. F. zaatakowały kozę i zagryzły ją. Fakt ten zauważył S. D., a także jego żona J. D. i córka E. J.. Pokrzywdzony odgonił psy, zaś E. J. zadzwoniła na numer alarmowy celem wezwania policji.

Na miejsce zdarzenia udał się funkcjonariusz policji Ł. C., który ujawnił leżącą zagryzioną kozę oraz psy swobodnie biegające po posesji B. F. oraz poza nią, nie zastał jednak żadnej osoby na posesji obwinionych. Kiedy po pewnym czasie przyjechali na posesję dwaj mężczyźni przystąpił do ich wylegitymowania. Młodszym okazał się B. F., co funkcjonariusz ustalił na podstawie okazanego mu dowodu osobistego. Natomiast starszy mężczyzna, którym jak później się okazało był S. F., oświadczył że żadnych danych nie poda. Podał je dopiero, kiedy na miejsce przyjechał kolejny funkcjonariusz - M. K..

Obwiniony B. F. nie był karany (vide k. 24, 39), zaś S. F. był karany za wykroczenie (vide k. 25, 40).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o zeznania przesłuchanych na rozprawie świadków. W szczególności wskazać należy, iż S. D., J. D. i E. J. jasno i wyraźnie zeznali, że kozę zagryzły psy F., precyzując że gdy wyszli z domu i odstraszyli psy, pobiegły one na posesję B. F.. Świadczenie nie mieli żadnych wątpliwości kto był posiadaczem psów. Informację o tym, że były to psy sąsiadów, przekazała E. J. już w telefonicznym zgłoszeniu do Centrum Powiadamiania Ratunkowego, kiedy wskazała że były to psy "F. z R." (vide nagranie na k. 98). Ten stan rzeczy potwierdzają także zeznania Ł. C., który wskazał, że dokonując obejścia posesji obwinionych ujawnił pięć psów swobodnie biegających, a jeden z nich miał ślady krwi na futrze, co udokumentował zdjęciami (vide k. 83-91). Świadek ten wyraźnie również wskazał, że obwiniony S. F. odmówił podania mu danych osobowych, gdy na posesji B. F. wykonywał czynności w celu ustalenia istotnych okoliczności zdarzenia. Powyższe zeznania sąd uznał za całkowicie wiarygodne, logiczne i rzetelne.

Z kolei obwinieni nie przyznali się zarzucanych im czynów. I chociaż składali oni bardzo obszernie wyjaśnienia, to sąd nie uznał ich za wiarygodne. Ich wyjaśnienia mają pieniacki charakter i obwinieni doszukiwali się w zdarzeniach z (...) kwietnia jakichś urojonych krzywd, kładąc szczególny ciężar na okoliczności zupełnie nieistotne, aczkolwiek barwnie opisywane. Na każdym kroku żądali dowodów swej winy, nie dopuszczając nawet do swej świadomości faktów, że logiczne dowody były im właśnie przedstawiane. Ich wyjaśnienia obnażają społeczną postawę obwinionych, nie widzą oni problemów innych ludzi (w tym przypadku w szczególności sąsiadów, którym luzem biegając psy przeszkadzają, niepokoją ich) i mają egoistyczne zapatrywanie na świat (choć to ich postawa powoduje problemy dla otoczenia, to każdą okoliczność, każdy istotny fakt przedstawiają jako swoją krzywdę).

Ujawnione na rozprawie dokumenty i nagrania sąd uznał za wiarygodne, nie dopatrując się żadnych okoliczności, które uzasadniałyby ich podważenie.

Sąd zważył co następuje:

Zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwolił sądowi w sposób nie budzący wątpliwości ustalić, iż obwiniony B. F. dopuścił się zarzucanego mu czynu wyczerpującego znamiona wykroczenia z art. 77 § kw, który stanowi, że karze podlega ten kto nie zachowuje zwykłych lub nakazanych środków ostrożności przy trzymaniu zwierzęcia.

B. F. nie zastosował się do obowiązku panowania nad zwierzęciem w sposób gwarantujący bezpieczeństwo w miejscu publicznym, czy też bezpieczeństwo dla sąsiadów i ich dobytku. Będąc posiadaczem pięciu psów w prowadzonym gospodarstwie rolnym, powinien trzymać je w taki sposób, by psy przebywały na terenie ogrodzonym, bądź na uwięzi, a szczególnie w ryzach utrzymywać winien psy znajdujące się poza posesją - czy to samą swoją obecnością i osobistym nad nimi panowaniem, jeśli nie są agresywne, czy to na smyczy i w kagańcach, jeśli są agresywne, bądź skłonne do wyrządzania szkód. Tymczasem obwiniony pozwalał psom na to, by swobodnie biegał poza posesją, wręcz by biegały po okolicznych polach w ogóle nie pilnowane, a w dniu zdarzenia obwiniony wyjechał z gospodarstwa wraz ojcem na kilka godzin do P. i w ogóle nie przejął się kwestią psów pozostawionych samopas. Nikt inny nie sprawował w tym czasie nad nim opieki. Skutkiem tego doszło do sytuacji, w której psy biegając po okolicznych polach, zaatakowały pasącą się kózę państwa D..

Z powyższych względów należało uznać obwinionego za winnego zarzucanego mu czynu, stanowiącego wykroczenie z art. 77 kw, albowiem nie zachował najzwykleszych środków ostrożności przy trzymaniu psów.

Wymierzając obwinionemu karę na podstawie art. 77 kw, Sąd miał do dyspozycji grzywnę do 250 zł lub karę nagany. Po dogłębnej analizie okoliczności sprawy oraz warunków osobistych obwinionego, Sąd doszedł do przekonania, iż konieczne jest wymierzenie najsurowszej możliwej kary - 250 zł grzywny. Obwiniony puścił wolno pięć dużych psów i wyjechał na kilka godzin z gospodarstwa, nie pozostawiając nikogo, kto by psy pilnował, nie przejmując się ewentualnym skutkami takiej swobody psów. Zatem kara nie mogła być łagodniejsza.

Zebrany materiał dowodowy pozwolił sądowi w sposób nie budzący wątpliwości ustalić, iż również obwiniony S. F. dopuścił się zarzucanego mu czynu - wyczerpującego znamiona wykroczenia z art. 65§2 kw, który stanowi, że karze grzywny podlega ten, kto wbrew obowiązkowi nie udziela właściwemu organowi państwowemu lub instytucji upoważnionej z mocy ustawy do legitymowania wiadomości lub dokumentów co do tożsamości własnej lub innej osoby, co do swego obywatelstwa, zawodu, miejsca zatrudnienia lub zamieszkania.

Obwiniony S. F. w trakcie czynności wykonywanych przez funkcjonariusza policji, a związanych z ustaleniem okoliczności zagryzienia kozy, odmówił podania mu danych personalnych, chociaż funkcjonariusz policji uprawniony jest do ustalania tożsamości każdej osoby, wobec której podejmuje czynności, albo ustala jej rolę w ujawnionym zdarzeniu, wykroczeniu, czy też przestępstwie. Może też żądać okazania dokumentu tożsamości, zaś osoba wzywana obowiązana jest czynnościom tym się poddać, chociażby była legitymowana na swojej posesji. Tymczasem obwiniony S. F. danych swoich nie podał i całkowicie negował czynności policjanta. Nie można więc mieć wątpliwości, iż tym samym popełnił wykroczenie z art. 65§2 kw.

Wymierzając obwinionemu S. F. karę na podstawie art. 65§2 kw, sąd miał do dyspozycji tylko karę grzywny - ale od 20 do aż 5000 zł. Po dogłębnej analizie okoliczności sprawy oraz warunków osobistych obwinionego, sąd doszedł do przekonania, iż sprawiedliwe będzie wymierzenie kary 250 zł grzywny. Przewinienie nie było szczególnie rażące, ostatecznie obwiniony podał dane drugiemu funkcjonariuszowi policji, przede wszystkim zaś sąd uznał, że kara nie powinna przekraczać, tej którą orzeczono wcześniej wobec B. F..

O kosztach sądowych Sąd orzekł na podstawie art.118§1 kpw, postanowił obwinionych kosztami postępowania obciążyć, nie dopatrując się okoliczności uzasadniających zwolnienie ich od tego. Z tego względu zasądzono od każdego obwinionego po 100 zł zryczałtowanych wydatków postępowania oraz po 30 złotych opłaty.